

V Pretrskem gozdu se je razbil z ljutim artiljerijskim ognjem pripravljen napad; sovražnik je imel silne izgube.

Napad na nemško pozicijo, vzhodno in jugovzhodno od Sondernacha (jugo-zapadno od Münstera) je bil odbit.

Vrhovno armadno vodstvo.

Kapitulacija nemških čet v Nemški južno-zahodni Afriki.

K.-B. London, 10. julija. Reuterjev poseben poročevalec poroča iz Kapstadta: Botha je zahteval, da se morajo Nemci vdati do 9. julija ob 5. uri popoldne, drugače bo prišel z napadom. Nemci so uvideli, da ni upanja, da bi ušli in so vsled tega sprejeli ultimatum. Po pogojih kapitulacije bodo častniki aktivnih čet obdržali orožje; morejo si izbrati proti častni besedi bivališče pod gotovimi omejitvami. Ostali vjetniki bodo internirani v krajih, ki jim jih odkaže Unija. Rezervisti vseh činov morajo oddati svoje orožje, izpolniti parolni formular ter se morejo potem zopet podati v svoja bivališča, da vrše svoj navadni posel. (Reuterjevo poročilo dokazuje, da se je kapitulacija izvršila pod zelo častnimi pogoji proti neprimerno številnejši angleški moči. Pripomba Wolffovega urada).

Peter Carp.

Kakor znano, trudijo se naši sovražniki že mesece sem, da bi z raznimi obljubami tudi Rumuniji na svojo stran spravili. Doslej so se ti poskusi ponesrečili. Najbolje zavrnil je naše sovražnike list „Moldova“. Dotični članek je spisal izdajatelj tega lista, bivši rumunski mi-

Peter Carp

nisterski predsednik Peter Carp, katerega sliko danes prinašamo. V članku zahteva pisec od Rumunije, da naj nastopi proti Rusiji, ker je zdaj po zavzetju Lemberga za to najboljša priložnost. Vera v rusko moč je po zadnjih porazih v Galiciji razrušena tudi med rumunskimi politiki. Upajmo, da bodejo imela Carpova stremjenja zaželjeni uspeh.

Bitka pri Gorici.

Vojni poročevalec „Berliner Tageblatta“ Leonhard Adelt, je poslal svojemu listu naslednji opis bitke pri Gorici.

Soška meja, 7. julija 1915.

Italijani stoje v svoji drugi ofenzivi, ki je drugačna kakor je bila prva: Svojo artiljerijo so koncentrirali v šest skupin, od katerih obe severni operirata proti Krnu in Plavem, srednji pri St. Florjanu in Moši proti Podgori in Gorici in južni pri Verzi in ob spodnji Soči proti Doberdobski planoti. Na Krnu so 1. julija vojaki 8. italijanske divizije, ki je sestavljena iz modenske in salernske brigade, razgibali svoje vsled snega, dežja in mraza ogorele ude v napadu, ki so ga avstrijski granicarji in Ogrji krepko odbili.

Glavni sunek je naperil sovražnik proti goriskemu mostnemu braniku in proti Doberdobski planoti. Njegova težka artiljerija, ki razpolaga s kalibri do 23 cm, vzame ob tem gotove višine, ki zapirajo pot, pod brzi trajni ogenj, da bi omečila naše postojanke. Bombardiranje je dopoldne najlutejše, opoldne utihne, zvečer se pa zopet začne, ker sveti tedaj sonce našim četam v obraz in jih ovira. Ravnotako obsipa njegova artiljerija ponoči naše postojanke s šrapneli, da bi motila popravljanje kritij.

Boji za Gorico.

Predor je pač uspel na dveh točkah, namreč pri Podgori in pri Vermeljani. Ni pa uspel odločilni dodatni sunek, ker so Dalmatinci sovražnika pravočasno vrgli zopet ven. Prej ko slej je mesto Gorica v naših rokah in prej ko slej gre ondi vojaško in civilno življenje svojo navadno pot. Močno poškodovane so seveda cerkve in pa hiše v predmestju. Mesto samo po sebi je strateško brez pomena. Važno je le gorisko predmestje in obvladujoča je višina Podgora. Oboje je od prvega vojnega dne cilj italijanskih želja. Toda trde in nepremagljive kakor beton so pesti in srca Dalmatincev, ki stoje tam gori. Z gorskega hriba pri St. Florjanu in od San Lorenca di Mossa, ob železniški progi v Krmin, je metala sovražna artiljerija bombo za bombo na to stran, polomila gozdno drevje, poteptala kritja in tlakala tako-rekoč celo goro z granatami. Dalmatinci so prenašali bombardiranje kakor navadno ploho. Ravno tega dne je zašla italijanska pehota pri Grojni v naše žične ovire. Ljudje so obviseli v zavrnem žičnem omrežju in njihovo javkanje je preglasalo rjovenje topov. Pod težkimi izgubami so se ostali zgrnili nazaj, zasledovani z ognjem naših čet.

Zjutraj ob 4. uri naslednjega dne se je bombardiranje proti Podgori in Sabotinu iznova začelo in trajalo do 2. ure popoldne. Najtežje granate so prizadevale gori šeststisoč ran; med 7. in 8. uro dopoldne je začela sovražna artiljerija obstreljevati tudi postojanke naših med gorskim pobočjem in mostnim branikom. Sto strelav je bilo namerjenih v kritje ene same stotnije; šestnajst strelav je zadelo polno. Neka sanitetna patrulja je bila zasuta, a so še živo izkopal. Ko so Italijani pet minut pred 2. uro ustavili ogenj, so bili mnenja, da je branilec na višini do zadnjega potolčen.

Zvečer so prišli k naskoku na Podgoro. Istočasno je več bataljonov napadlo gorisko predmestje. Dalmatinci so slišali, kako so italijanski častniki bodrili svoje ljudi: „Zakaj se obotavljate, saj tu gori ni nihče več živ!“ Dalmatinci so dobro pazili, da bi Italijanom prezgodaj ne odkrili njihove zmote; tiho so ležali na preži in se niso ganili. Italijani so prišli izza svojih okopov in s peskom napolnjenih vreč in začeli rojiti po pobočju navzgor. Udrli so skozi raztrgane žice v zasuta kritja. V tem trenutku so se zasvetili žarometi, razpraskale so stroje in v navadne puške, eksplodirale so ročne granate. Naši so slišali začudene klice: „Saj niso mrtvi!“

Potem je divjal odločilni boj. Branilec je ostala zmaga na višini kakor tudi v dolini, kjer se je napad izjalovil že pred našimi ovirami. Vzhajajoče sonce je obsevalo tisočero smrt in tisočero gorje.

Po tem izjalovljenem generalnem naskoku je italijanska ofenziva zopet omagala. Prihodnje dopoldne je naša poljska artiljerija z vrsto dobro merjenih šrapnelov pregnala dve italijanski stotniji, ki sta se ustalili na pokopališču v Ločniku. Težke granate so v zvonečih lokih brzele čez Podgoro in udarjale v postojanke, iz katerih se je bil sovražnik predidčo noč dvignil k napadu. Italijani se niso več upali proti višini, poizkušeni napad na gorisko predmestje je bil brez težave odbit.

Vroči boji za Doberdobsko planoto.

Še resnejši in trdovratnejši so bili sovražnikovi poizkusi, da bi prodrli južno krilo naše soške fronte. To južno krilo tvori Doberdobska ali Komenska planota. Njegov zapadni rob v širini 1500 metrov stoji pod neprestanim ognjem. Kljub temu držimo svoje postojanke. Nasprotno so Italijani pri Zagraju udrl v omenjeni ognjeni pas, ne da bi bili mogli ta napredek izkoristiti. Tu pri Zagraju se Soča okrene od planotnega roba, h kateremu je vodil sedaj porušen most. Prvi sovražnikovi poskusi, da bi si priboril prehod čez reko, so se razbili na Mrtvaškem otoku. Ko se je pa posušilo poplavljeno ozemlje med Sočo in planoto, so Italijani južno od Zagraja prekoračili reko in postavili v tamošnjem gozdu svoje gorske topove, ki jih je pa razbil prvi strel c. in kr. artiljerije. Ravno tako sta izginila pod našim artiljerijskim ognjem še dva nadaljna topova. Nasprotno je pa sovražna pehota prodirala ob železniškem nasipu in v gozdu

proti Zagraju, kjer je pa zaenkrat ostal naskok na zveze z glavnimi silami na desnem bregu izjalovil.

23. junija je nasprotnik nadaljeval pomestu, me da tudi z glavno silo preide na levi breg sovražnega posamezno in v skupinah se je od Foljanopoldanskimikal naprej, ob enem pa pripravljala na Vermeljani pontonih. C. in kr. artiljerija ga je zavrnila sovražnika v njegove meje. Naslednji dan je prinesla janska divnanilo: „Na gradiški cesti se zbira oz. vržena z kolone.“ Napad je izostal, pač pa se je množ. Ta ljuto bombardiranje. Južno od Zagraja j. kr. armadsovražni bataljon čez soški kanal in železbataljon. nasip proti Redipulji. Ob tem je zašel vstojanko lastne artiljerije; moral je nazaj in sedaj menili Brzasačila tudi naša artiljerija. V ostalem so vse kaj dgranate švrkale po prstih italijanske pijoneki črno ki so z lesovjem krpali most pri Zagraju janskih lmujeno so izkušali Italijani ponoči poprakov, podvojeno pridnostjo. Zjutraj je bil vojni srečne od do Mrtvaškega otoka zopet gotov. Naši štirinajstso ga popolnoma razbili, ravno tako poslužil kot Naslednji dan je vladal popoln mir. To severonem pa mir pred viharjem. Kajti od 27. do 30. 2. ju je trajalo silno bombardiranje, ki je pri 3. julija ljaljo generalni naskok tudi na tem junapad na odseku. prekoračil vila se je ki se je

Generalni naskok.

Odveč bi bilo opisavati živčni udarjanjem špeklenske godbe, ki je cele dni tulila me Mnogo, n bom in zemljo in od katere so še daleč v oje obležal škepetale šipe v oknih. Zivci naših vojak 4. ju jo prenesli. V noči na 30. junija se je boj z grageneralni naskok na Doberdobsko planoto. tiljerije. in Salandra sta prišla, da bi prisostvovala 3. julija govitemu dnevu, čigar datum je prostoru. Cadorna že enkrat dokaj prezgodaj določil. juriš na ni imelo biti drugače. Ponoči ob 11. uhojih in jela iz Selc prodirati dva bataljona provršil alpi. Rocca. Naši so jih sprejeli z ročnimi granarja; a je Italijani so jo brž pobrali nazaj. Ponoči renju mo

Zjutraj ob 8. uri sta dva do trije batnapadli goro Kosič in bili odbiti. Popoldna različnih točkah prešlo več divizij k časnemu naskoku proti planoti. Pri Zagnsovrážne čete prekoračile reko in istočasno drle naprej iz Foljana. Pri Redipulji je neka druga skupina smolo, da jo je obsevala lastna artiljerija, kar je našo brambovejšje cesolajšalo. Isto se je pripetilo nekemu itmanjši izskemu majorju, s katerim sem se kasne manjša dznal kot z vojnim vjetnikom. Z dvema sladi; prjama je prodiral proti višini Debeli vrh, stera, ke sta ostali dve njegovi stotniji v rezervi. Dokl je v brzi ogenj naših topov. Njegove rezega pustile na cedilu in ne dovolj tega, je na šaržo, lastna artiljerija obstreljevati njegove 20 do 49zgrinjajoče se roje. Nato je bil vjet in kron naaa pridok en-stotnik, pet poročnikov in 131 mož. kron naa pridok priliki je bila uplenjena tudi stotnijska zmožen, četrt stotnije drugega genadirskega polka. 180 kron njegovih opazk je vredno zabeležiti: „Kaj potres“, je pripovedoval, „je napravil prveliko škodo, a predidčo še veliko več“, govornit n opazka se je glasila: „Naši vojaki zatakona z sedaj o vojni premišljevat.“ takon, da

Zadnji brezuspešni naskok

Planota pada v majhnih, krševitih proti soški ravnini, ki se ploskovita in mo razprostira med Gradiško in Tržičem. Itso ležali za nasipi nalašč preplavljenih etne pokSkupnvalidna nasadov. Sedaj pa, ko je bila ravnina zopkoliko osušena, so gazili do ceste, drlicestne zapore in z deskami obdanih kamkritij naših poljskih straž ob cestnem roprodrli do stanovašišč v kršju. Na Kosičuadesettrpa sovražna rojna črta pred našo glavno lesetnika janko omajala ter je bila s kartečami vojaka brljena, tako da je bila cela gora pokrita m K te v svojem umikanju je potegnila za saboane 96tudi dodatne čete. C. in kr. čete so ostae zvišvražniku za petami ter niso mirovale, dokalid eno stal zopet onkraj močvirja. e izgubil

Zvečer so Italijani še enkrat poizkusalabotnimi napadi proti višinam vzhodno o njih sjiča in od Zdravščine proti gori Sv. Miherdobi Sv. Martinu. Celo noč do dne je rjovelavalidno italijanska artiljerija proti robu planote. eembra